



We krijgen te weinig rente

mei 2019

In een wereld met gemiddeld 1,5% inflatie is het heel normaal dat er een fatsoenlijke rente wordt betaald wanneer we geld uitlenen. Niet alleen om de geldontwaarding te compenseren maar ook met het oog op het debiteurenrisico. Hoe anders is het in de Eurozone waar de ECB alle zeilen moet bijzetten om het falen van politici te compenseren. Want los van de 'reguliere' deflatoire invloeden heeft de euro tal van negatieve bijwerkingen die in belangrijke mate zijn veroorzaakt door weggijkende toezichthouders. Met een kinderlijke naïviteit is op 1 januari 2002 onze gulden ingeruild voor de euro in de hoop dat de deelnemende landen zich zouden houden aan de afspraken met betrekking tot begrotingstekorten en staatsschulden. Dat tegelijkertijd de balansen van de commerciële banken werden opgeblazen en de toezichthouders stonden te juichen bij elke overname mocht de pret niet drukken. En zelfs toen de kredietcrisis zich aandiende maalde niemand erom dat vooral Griekenland hoog spel bleef spelen. En het was niet voor niets dat Mario Draghi in juli 2012 moest toegeven dat de euro in gevaar was en ten koste van alles moest worden gered. Vervolgens introduceerde de ECB een negatieve depositorente en begon men in 2015 met het opkopen van obligaties waardoor ook de marktrente daalde. Het doel was om de investeringen en de consumptie te stimuleren. Maar de prijs die de Nederlandse spaarders en pensioenfondsen inmiddels hebben betaald, loopt in de tientallen miljarden euro's terwijl het einde nog lang niet in zicht is.

Euro kost spaarders en pensioenfondsen jaarlijks € 20 miljard aan rente

Deelname aan het euro experiment was misschien toch niet zo'n goed idee. Immers, het geld stroomt nog steeds van Noord naar Zuid terwijl Oost Europa vrolijk mee snoept uit de subsidie carrousel. Zorgelijk is dat de economie van landen zoals Italië niet groeit terwijl de staatsschuld daar is opgelopen tot 135% van het GDP. Maar ook Frankrijk kan er wat van. Sinds de introductie van de euro heeft men nimmer voldaan aan de begrotingsregels terwijl ook hier de staatsschuld blijft oplopen. En naarmate een schuld verder oploopt wordt het steeds belangrijker dat de rente laag blijft met alle gevolgen van dien. Tot overmaat van ramp



is op 4 december 2018 besloten dat er een transferunie komt en zwakke eurolanden permanent zullen worden onderhouden door de sterke eurolanden. Dit natuurlijk 'onder voorwaarden'. Dat we worden opgezadeld met een transferunie heeft veel te maken met het feit dat de euro te sterk is voor de zwakke landen en te zwak is voor de sterke landen waarmee duidelijk is dat de euro in z'n huidige vorm bepaald geen succesnummer is. Echter, er is een sterke politieke wil om de euro ten koste van alles in de lucht te houden als gevolg waarvan het nog decennia kan gaan duren voordat onze rente structureel hoger kan. Ondertussen leent onze overheid tot 2040 met zogenaamd groene obligaties tegen 0,407% van onze pensioenfondsen. In de corporate sector is het beeld niet anders. Zo betaalt een BBB+ rated Heineken obligatie per 2025, effectief, nog maar 0,55% per jaar. Alsof er geen kredietrisico meer bestaat. Spaarders daarentegen zullen steeds vaker tegen een negatieve rente aanlopen. Zo is er al een Nederlandse bank die 0,50% rente in rekening brengt! Ja, u leest het goed. Om uw geld te mogen parkeren bij de bank betaalt u jaarlijks 0,50% rente. Dit terwijl in een 'normale' situatie (zoals nu in de VS) spaarders circa 2,00% rente per jaar zouden toucheren. Feitelijk lopen onze spaarders en pensioenfondsen jaarlijks een slordige € 20 miljard aan rente mis. Immers, met bijna € 345 miljard aan spaargeld en de € 720 miljard die onze pensioenfondsen in obligaties hebben belegd loopt het snel op. Nu sparen met een negatieve rente een feit is moeten we misschien wat creatiever omgaan met onze vermogens. Doen we dat niet dan wordt het lidmaatschap van de euroclub een kostbaar avontuur.